

Napút-füzetek

36.

Sárközi László

Csikágó

Szonettciklus

*Takács Gábor tanár úrnak
Igaz barátságodért*

Elöljárószó

Ez a vers Budapest két belső kerületében, a hetedikben és a nyolcadikban játszódik, amit a pesti köztudat egyszerűen csak Csikágónak hív. Régebben a hetedik kerület Thököly út, Dózsa György út, Damjanich utca, Rottenbiller utca által határolt részét illették ezzel a névvel. Manapság Csikágónak nevezik a kerületben a Teleki teret is, és annak tágabb környékét, egész a Nagykörútig. Egyes feltételezések szerint az Amerikából visszatelepült magyarok nevezték el így, utcáinak szabályos, négyzetes elrendezése miatt, mely Chicagóra emlékeztette őket. A hetedik-nyolcadik kerületben a rendszerváltás idején ugrásszerűen megnövekedett a bűnözés. A rendőrség a két kerületet összevonva, egy kapitányság alá rendelve kezeli napjainkban, és a kerületeket a rendőri zsargonban is csak Csikágóként emlegetik. Ezt a zsargont vettem át művem címének adásakor, utalva e két kerület együttlevőségére. Versemben mindössze egyetlenegy nap történetét írtam meg, napkeltétől késő napnyugtáig. Ez az egyetlen nap ugyanolyan, mint a többi; valójában teljesen jelentéktelen az időfolyamban, akár az ember személyes léte az emberiség soraiban, de – teli van érzelmekkel, reményekkel, fontos és kevésbé fontos dolgokkal, történésekkel, vagyis az élettel, amivel az ember küzd, és amelyben mégis az Isten uralkodik...

Sárközi László

I.

...kivilágolt ablakból nagy kacaj
hallatszik, köd gombolyodik, a párás
macskakövön vinnyog a macskajaj.

A sötétből lassan szürkül a látás,
távol villamos visong, busz zörög,
járdához simul. Munkás lődörög,
svájcisapkáján folt, homlokán vágás

a ránc, táskájából kilóg a csomag;
csonka colostok, tört kiskalapács...
rágyújtana, majd némi matatás
után inkább fölszáll és már nincs nyoma.

Tompa árnyék csorog az utcákra:
nyújtóznak a fák, a házfalak doha
s váratlanul kialszik a lámpa.

II.

Haldokló hajnal fáradt foszlányait
szaggatja szét a szikár napsugár,
madarak hangolnak, nyikkan sután

a hallgatás s átlépi korlátait:
rigók rivallnak rivalizálva,
galambraj pörög – silabizálja
torkuk kottájuk bűgő akkordjait.

Lassan lábol a locspocs a tócsába,
bot koppan, inog a koszos ruha,
slattyog, cuppan, toccsan a nyútt csuka
s motyogva bújik a nyíló kocsmába.

Fakul a hold; rátakar a kék ég,
homály világol az ajtó részén
s talpam nyomja a falépcsők csorbája.

III.

Lázasan mos a pultnál a csapos;
korsó csörög, készül az alapos
munka, majd hosszan füttyül a kávégép;

rojtos, zöld kötény törli nagy markát:
csészét hoz, kávé mér, habot rá kérés
nélkül nyomna, adja a duplát, élénk
mozdulata föl-fölvillan tarkán.

Sört hozatok, sültthurka-illaton
ringok... orrba vágnak a buborékok:
vagy három zsák lyukas bádoffazékon
blokkol a nagykörúti villamos...

A plafonon halvány ikonsalétrom
sarjad, füsttől barnul a tapéta,
alján ragacs a bor maradéka.

IV.

Choli Daróczi Józsefnek

A sarokban játékgép áll; hunyorog,
csalogat – csábító a jutalom,
pislogása sárga-piros-gunyoros.

Máris műbőr tárcámat kutatom;
matatom a ropogós bélést – vékony...
a játékos csak akkor találékony
és szép, ha van miből... most mulatok,

iszom, a masinának mutatok:
öklöm az alkarommal kimért félkört
ír... s hiába hasít közénk száz mérföld,
vonz a tét – a gombokra zuhanok...

...később koszos klotyóra görcsöl gyomrom,
pénzt számlálok, múltjon az unalom:
végül mégis nőtt s fogyott is a gondom...

V.

Tucatnyian szorongnak a pultnál,
löttyöktől lázad s lágyul lármas agyuk
napról napra. Nincs dolguk. Hazugnál

hazugabb szavakkal traktálják maguk
s talán hiszik is, amit habognak
korsóikra rágörcsölt marokkal,
pillantásuk fanyar, ahogy a szaguk...

...az ablaknál ül, külön a többitől,
karjában kopott, kockás kabátka,
ősz haját lassan simítja hátra,
olvas, hosszú hamu hull a cigiről.

Aasztalán kisfröccs – ráköszönti olykor
a csaposra, sok boros baráttra.
Csupán árnyéka válaszol rá tósztot.

VI.

Végig a körúton szar korzózik;
nyúlós, avas búz ül rá a bárókra,
lapul boltokban, padokon s párokra

vicsorog. Illatokon torlódik
mohón s lóg lassan őrlő fogak között,
gyomorba fut akkor is, ha az tömött
s alkoholban tobzódva oldódik.

...szökőkút márványán rozsdás kabát
csücsül társtalanul; vén vagány... arcán
földszín rojtos drótszakáll szaglik, ajkán
kukákból sodort dohányt tart lazán,

pusmogó parázs ropog, míg nadrágja
szárán patak fakad. Szél kél s halványka
tükrén sárgán bólogatnak a fák.

VII.

Zajokba zárt magányban szuszog a park,
szarka araszol, varjú vacakol
a barna talajban s kopottra kapart

lábás sápad a kongó flakonoktól
távol. Halmokba hordott kacaton
ragacsos pornóújságcafatok
sárgulnak s kormos a parázsnymoktól

a bokor alja. Húgyszagú matracon
fakó folt, rojtos rajta a tarka
takaró, szunnyad a szakadt sapka
alatta, forog s rúg a láb. Zaklatott

hangú habzó ajak torz szavak után
kap. Apró motyó szorong a barna
karban, arcra szórt hamu a napsugár.

VIII.

Szabadon szaladnak szét az utcákon
a szétszórt hulladékalmok, buckákon
bukdácsol a szél, omló vakolás,

a csapódó ablak nyomán szilánk hull
alá s toporzékoló csaholás
válaszol rá. A piac: pakolás.
Pattogó sült – illata rászilárdult

rég a matt téglákra. A vasajtóban
vadgalamb-zsörtölődés: zsbongva
zsongnak, szakadt zászlóként kibontva
tolluk; karcognak pulton, szakajtóban,

korhadt padlásokról ki-kirontva
kutatva karcognak körmük; társaikat
nyomva fáradtra tépik szárnyaikat.

IX.

Tányényi pupillákkal fut a macska
a pult alól; a tyúk püspökfalatja
foga közé szorult. A sarokba

kuporodik, zsíros cafatokra
szakadnak szét foga közt a darabok,
hosszan csámcsog; imádja a falatot
s már a kampón lógó malacokra

néz sárga pillantása. Hószínű
szalvétáját nyalva nyújtódzik, ásít,
majd útra indul – új potyára számít.
Mégis, a nagy, kék vasajton kívül

jobban járna talán; savószínű
a kofa arca, lilán villan a vér
a bárdon, a hús hangosan csattan, ha mér.

X.

Hajlott pár, kar a karban, a céklából
válogat, mérik, aztán a néhányból
gyorsan visszaraknak pár darabot.

Az alma nyolc napja még zamatos
volt, most olcsóbb, a banán friss és káros
a kopott bukszának, a hús: két-három
far-hát; kutyával közös falatok.

A visszajárót szóltan számolják.
Ódivat a ruha rajtuk, lábuktól
duzzad a takaros cipő, hátuktól
bothossznyi a földig a távolság,

tárcáik csak dús múltjuk tárolják.
Karba kart fonva csoszognak útjukon,
a karikagyűrű csillog ujjukon.

XI.

...onnan jött, hol mandarinok porladnak
ősidők óta, ahol hagyomány
a tudás, méltóság a kor, még hatnak

a bölcs írások s Buddha lábnyomán
oly sok Buddha halad. Most itt ül. Ruhát
árul, magnót, lábast – bármit s áruját
gálánsan s olcsón adja. Bárhová

is sodorja sorsa – talpon marad
s kultúráját adja új hazájának.
Nyugalma izzik, fagy pillantásában
a bársony; itthon van, ám hontalan:

nincs nálunk sárkány s oroszlánok tánca
hol kosztümmök kavalkádja alatt
dobban a szív, az ősök szarkofágja...

XII.

A nap aranya tócsákba szökik,
vibráló vizükből karikát kortyol
pár galamb: tükrük hullámzik, törik.

Kikoptatott küszöbön kutya horkol,
légy zümmög s a farok lustán moccan,
gőz száll, tányér csörög, mozgás roppan:
hintaszékén apró anyóka horgol.

Szél támad; a kukán sikolt a sörös-
doboz, csikorogva hörög, zuhan
s koppan a kockakövön, átsuhan,
csatornán csikar, csattog s tovacsörög.

...a népkonyhán a sor tömör és hosszú:
az utcán is téblábol vagy tucat,
van aki higgadt, van aki bosszús...

XIII.

...a harang ősi dicsőségről búg
s a konyhaudvaron locsogva mozdul
a sárban a sor. Vad pofa tör-zúz,

végül valaki vaskosan ráfordul.
A falak bibliából citálnak
s aki sóvár, hogy is vacillálhat?
Mohó pillantása tányérba csordul,

két marka kinyitva, pont, ahogy koldul
s Igét idéz. Más lassabb: céljába
komótosan halad – csak fél lába
van, az útról most a kapura fordul

s rossz mankója tocsog már a csúszós
talajon. Hangja hamis bortól torzul:
a küszöbig mozgalmi dalt dúdol...

XIV.

Pucér platánba ágyazott a rogyant,
rozsdás rács s rothad a tövükhöz pottyant
sárgálló kutyagumi. Kaparás

kucorog a kapukon, hasadás
tör át a palánkon, rohan falakon
s átvág a graffitin. Kiflidarabot
rúgó srácok; csillan a harapás,

ballagnak a táskák és vihogják
az ásító kapualjban kukákat
kutató koszos alakot: ruhákat
turkál s mulat – a jót is kidobják!

Napozó munkások: épp' kihozzák
a kártyát: dolgozni már nincs szándékuk.
Omló dór oszlophoz hasal árnyékuk.

XV.

Járórkocsi pattan a járdára,
kattan az ajtó s kilöki a zsarut
az alakhoz, ki majdhogy falba lapul:

...nadrághoz bújik sétapálcája,
sovány nyakában liftté vált a csutka,
árnyéka háta tartását hazudva
vibrál s markába izzad tárcája;

a parancs otrombán iratokat
kér – az ujj lassan pizmog, hosszan vizsgál
s a buksza tartalmát kiszórja – „viszlát!”
otthagyja a csikorgó nyomokat...

...négykézláb kapirgál, arcába árok
mélyül, fakult fotón matat, pénzt számol.
Falnak fordítom pillantásomat...

XVI.

Iskolatáskák szaladnak a járdán
visongva, nyomaikat puha kátrány
őrzi most két kirohanás között...

...magában baktat, rosszul öltözött,
szurokszín haja takarja vágyait
a bagdadi éj bársonyos álmait
hosszú, mélysötét pillái mögött...

Alig kamasz a lány, szűk a cucca,
csak imbolyog, csontos arcán fátyolos
mosoly, a sulikapunál ácsorog.
Kimért bajának maradék jussa

krétaszín markában: bűz az utca,
öntudatlan szorongatja a zacskót
s szívja a szúrós szagú, híg ragasztót.

XVII.

Zuhognak a súlyos napsugarak,
kókadnak a villanydrótok. Bágyadtan
szusszan a busz s oldala kihatad.

Az ülés firkált s mind foglalt: tikkadtan
várok. ...a srác – cigány. Mint én. Bámul
valamit s ahogy az ajtó tárul,
lőtt rugóként a kuporgókhöz pattan,

villámlik a mozdulat és – kimarja
a lankadó kismama nyakából
vékony aranyláncát... Ábrándjából
riad a nő – sikolt, arcát takarva

rázkódik. Rám izzó pillantások
alatt arcomat acélszürkén marja
a vér. Támolygok... Átszállok... Fázom...

XVIII.

...bukott birodalmak foglyai voltak,
szétszórtak s homokba hulltak holtan,
a törvény a hazájuk s otthonuk,

családjuk a vallás és a kultúra.
Csak bolti táblákon hírlík nyomuk
s kirakataikban: szálló poruk
sincs – nincs sötét kaftán, kalap s hosszúra

nőtt szakáll. Az Úr házát rácsok zárják,
udvarán puska és pisztoly posztol;
vizslatják azt is, ki padon kosztol,
az utast fémkutató kapuk várják

s az árkád árnyéka olvad olykor,
hogy lássa gyűlölködő s a pártatlan
a falain táblákba rótt fájdalmat...

XIX.

A srác haja rikít, görkorcsolyája
siklik lépcsőn s korláton, szakadás
ragyog nadrágján, halvány mosoly szája.

Visszhangzik magnója az aluljáró
firkált falán, ugrik – s nincs akadály:
csillan az övön a szög, a nyakán
karcsú lánca. Pillantása mustráló;

ránéz a lányokra és a fiúkra
is, suhan s kijáráthoz sodródva
fénylő pénzt dob a lyukas pokrócra.
Gazdája mintha kutatna kiútra:

támolyogva, magasba tartott ujjal
hadonászik az arra járókra
s magában társalog. Vagy tán az Úrral...

XX.

...a pályaudvarnál masszív forgalom,
botorkáló hőség süt az útra,
kocsik koccannak a másik oldalon:

torpan az özön aszfaltot túrva,
csattannak az ajtók s ugrik ordítva
a sofőr villám-pofont kanyarítva,
amaz nyomatékul hasba rúgja...

...mint karvaly, ha prédára vadászik,
várja utasát a kijáratoknál
a taxi, nyúzott arcán a borostát
kaparva csalogatja a bácsit

s ahogy csomagja gondja alatt roskad,
párnájába dugja a borocskát.
Poharában zaccos kávé poshad...

XXI.

...szikla az álla, a válla – ólajtó,
vaskos pénznyaláb nyomja a markát
s nyilvánosan lobogtatva tarkán

a bankókat átforgatja százszor
is műgonddal. Izzadt ujját sóhajtó
pillantások érik, tömött sőtartó
bőrkabátja. Rásandít néhányszor

a csarnokban posztoló zsarura:
az unottan az utasokat nézi,
majd sasként rájuk hull – papírját kéri
s a csavargó újságost kapura

mutatva kiküldi... Szól a szignál,
a buszokból loholnak és szidják
a sokaságot, a várost s magukat.

XXII.

...a fuvolaszó átszúr a morajon,
a fiatal srác Mozartot játszik,
kottából, pontos és tanult – látszik:

lágyan időz pár trillán és sóhajon,
majd tovaring. A tudását adja:
aránylik hozzá kongó kalapja.
Vonó búsul s jajong a túloldalon:

kajla a kalap, borotvált a tarkó,
ősoktól örökölt a mozdulat
s magával ragad hangzás, fordulat,
csatagos az ing, tajtékos a barkó

s a koldus kilép a művész mögül;
sárgult, göcsörtös ujjai közül
csak dara hullik a tokba – az apró...

XXIII.

...a büfék árai plafonon járnak,
ám az utazók pultoknál sorjáznak;
sápad a gépi kóla, ropognak

a fogak. Csapolt bor illatozva
csábít szolgálattól fáradt katonát:
szódával kutyulja tokaji borát.
A lacikonyhán párát morogva

pattog a kolbász a sokszor szúrt avas
olajban. A séf ujján férckötés,
sovány nyakában sárguló kötény.
Papírtáljain a vékony húsadag

csak kucorog, halovány a cékla
s a fél marék sült krumpli: mohón akar
tollasodni – alkalmasint még ma...

XXIV.

...a földalattiból átrohanva
a placcon: nyújtózhatnak a vonaton,
van, ki a sakkozónál ragadva

a táblára kandikálva andalog
s tart, hogy nyugtából valakit kihoz,
a szuszt is visszafojtja: bármikor
királynővé válhat a sötét gyalog...

Távol ül a lány, tartása laza,
tarka cédulát rak a lapok közé
s óvott kincsként hull a kopott könyv fölé
haja barnán fénylő zuhataga,

iszákjában hárfahúrként sorban
a kották. Óvatosan háta mögé
araszolok – Lin Yutangot olvas.

XXV.

...hűvös márvány támogatja hátát
és mégis sziklaként áll fél lábán
az áradatban. Tompán és kutatva

vár maszkja, a várócsarnokpillér
árnya moccan s mintha tinta zuhanna
pillantására, az időt múlatja
csonkolt markában pár fakó fillér.

Futtában falja a túrós táskát
a járőr, a gőzölgő kávét torkába
önti s rohan a vonathoz botjába
kapaszkodva és buzdítja társát,

aki vágyón pislant a kisvodkára
a pincér pultján s pár pillanattal
tovább pizmog a kólás palackkal...

XXVI.

...dübörgő haus hatol agyamba
és szétbombázva gondolataimat
visszhangzik a fal hasadékaiban.

Csillan a fém az orrban, a nyakban,
övön s bőrkabáton: srácok táncolnak
a taktusra: ritmus ring a láncokban
s tarka taréjba fésült hajakban,

bakancs döng a boros flakonoknál
s gazdáik rásandítanak az úrra,
ki zakójában pénzt csörömpöl – újra
ott pislog s járkal a kamaszoknál,

ám azok csak maguk közt barátkoznak:
páran hátrasétálnak s találkoznak
a holtvágányra tolt vagonoknál...

XXVII.

Sárgán csordul a fény a falakra,
a pályaudvar árnyéka utcára
nyomul, járdáról a farkaskutyára,

ki oszlopra hügyál – jó magasra
fröcsköl a vizitálás, szikkadt kakát
szaglászik izgatottan s borzas farát
riszálva büszkén odébbáll. Napra

ült a balkonon a konyhaasztal;
fürdőruhások isznak és kávéznak
s ronggyal hajkurásszák a maradékra
szállt bogarakat. Nyítt bakancs talpa

lassan vontatja kocsiján a kukát
és aprólékos vizsgálatok után
járdára állítja borús arccal...

XXVIII.

...a kis térről száműzték az utolsót
is a piaci kofák, ásítva
áruja magát a szomszédban, olcsón

és a környék kocsmáiban. Szobákra
járva futószalagon szállítja
kuncsaftjait, majd tompán taszítja
a függönyöktől szétválasztott ágyba.

Óráit utcán vagy ivókban tölti
a duhajkodókkal ropva táncát,
tapogatva övtáskát és tárcát
s a pénzt alkalmi barátokkal költi,

máskor odaadja – fázik üvöltő
stricijétől s hozzáköti láncát:
fél magánytól, ínségtől, a tükörtől...

XXIX.

Bérházak párkányáról zuhannak
alá koszos rongylabdaként s a talaj
fölött tárt szárnyú angyalként hatnak.

A piacfalnál két zugárus matat
utánam: némi szajrét adnának
olcsón s ha vásárlók garmadával,
jutányosan kapom. Ing, zokni – vacak

kacat mind, azonnal markomba nyomnak
két csomagot s már a harmadikat
adnák, majd a férfi gyorsan kikap
szatyrából két órát: „...kincs a párodnak,

igazi svájci...” A nő a fillért
is átszámolja. Szoknyája fodrokkal
rakott és varrott rajtuk a hímzés.

XXX.

...a sarki kisbolt lépcsőhasadékán
szárnyas hangyák munkálnak, a falon
graffiti ordít. Tolókocsis bénát

óv a lomb: ölen homályló flakon,
pálinkától párologó arca árkolt,
skót kockás ingjéről hiányzik pár gomb
s habzik a hányás rajta. Csomagok

kandikálnak a szék kosarából:
pékáru, zöldség, szalámi, szalonna,
dohány, kávé, kannás bor, tészta, vodka.
Olykor horkant s vacogó ajkáról

nyál csurran folttal nagyolt nadrágjára,
lyukas árnyék rohangál arcáról
lábára s bújik rongy strandpapucsába...

XXXI.

A lány a srác hátsóját simogatva
sétál, néha szorosán rámarkol,
piros ajka csókot csattant s kacagva

harapdál a rakoncátlan fürtökön.
A banda szóttanul áll a sarkon,
pillantásuk szúr, árnyékuk karcos,
konok vállakon borostás üstökök.

A lány azonnal a fiúhoz lapul
s átbotlanak a túlsó oldalra,
lazán, akár a palló. Népdalra
fakad a magnó, formaruházatuk

hátán a pajzsrajz Árpád-sávot majmol
s darutollat és várnak hallgatva.
Szájukon a gög gúnyos görbét rajzol.

XXXII.

Őszibarackszín kimonót hordoz
a nap, rubinvörös, hosszú uszályal.
Kamaszok görkorcsolyáznak boldog

ricsajjal: ugratnak lépcsőről háttal,
csőkorláton csikarnak s dobogón
dobbantanak. Lány hajuk lobogó
gyanánt csillámlik szilaj táncolással.

A lány blokkja kövér kavicsot sodor
lábamnak – dobott szó a „bocsánat”,
aztán félfordulattal, korának
hamvas bájával rám villan a mosoly

s látszik gyöngyfoga. Csábos a szája.
Tollam s papírom fürkészi. Arcomon
hosszan időz türkiz pillantása.

XXXIII.

A kocsi hörög, hangosan harákol,
majd sóhajtva sorol forgalomba,
gyorsultában is lomha és magányos,

gomolygó, vaskos füstjét dohogja.
A harmonikás most rágyújt, hallgatag
pipájára árnyékol a nagy kalap,
tábori székén ül nyugalomban,

kockás rongydarabbal homlokot töröl
és már játszik. A család kínai,
várnak s fogékonyságuk lírai:
küldik a kislányt – célja a kis vödör,

a harmonika hullámzik, zokog
– apró lábai trappolnak a kövön,
kicsiny markában papírpénz ropog.

XXXIV.

...durva árnyék: fokról fokra nyúlva,
fújva cammog és fásultabbá válva
útra hullik a falaktól rúgva,

csúszva gurul az aluljáróba
s rásózza hulláját a csontos vállra:
árva barátja némán guggol, várja,
hátha valóra válik az óra

s szóra méltatják. Ruhája alapos,
haragos vonal szorítja száját,
hátát fal nyomja, borotválásán
márkaskölni-illat, ingjén szalagos,

lapos nyakravaló. Kis fény kanyarog
s kavarog, majd széttöri álcáját:
tábláján sikoly – „Dolgozni akarok!” ...

XXXV.

A busz ablakán rőt-sárga napfény
rohan az éj homályos udvarába
s fáradt csíkot húz a munkásruhára.

Fakult mészfolt szunnyad a logarléc
hátán, hasadás húz gyűrött nadrágján
s szíj szorongatja kitágult sapkáját.
Az állomásnál rókaprém gallér

topog; a láb túsarkúba szorul,
óvatos a szoknya, tárgytól, utastól
távol marad s dül-fül a férfiakról,
kik bántják. A munkás hátrébb vonul,

rámosolyogva ülését kínálja:
borzong a blúz – rászorít a korlátra
s a másik irányba néz konokul...

XXXVI.

Jól öltözött fiatal lány tarhál
a kocsmajtónál; gyakorló költő:
hantája – csúf, ő – szép s tartja markát...

...szaftban úszó mócsingos marhapörkölt
páráll, állítólag borban készül...
fakul a galuska. Tányér mélyül
s a karcos bor kacagva torkon dörgöl.

A másik asztalnál vidám társaság
vacsorázik, korsószám nyakalják
a sört, aztán tarkójuk vakarják:
nagy a számla, markuk pénztárcába váj,

susmognak-számolnak, széklábat rúg
a csizma: boldogan francba zavarná
a pincért a szárba dugott vasrúd.

XXXVII.

Haldokló szamurájt alakít a nap,
a színfalokról utcákra kúszik
halovány sóhaja, majd kútig szalad

s a víztükrről galambtollra csúszik.
Takarók padokon, boltok zugában:
fantom motoz, szuszog s nyugszik ruhában,
párna a cipő, poros pléd nyúlik

bokáig. Mély hang torkot köszörül
s a köpés hangja mint gázban a szikra...
...a bűnökön, mit csapott vállaikra
raktak, tán csak a halál könnyörül...

A srác áll a kútnál, borzolt hajában
csillám, finnyásan ég a gyönyörű
rózsa bíbora félájult markában...

XXXVIII.

...aláhull az utolsó római
császár s a vén halál trónra ül újra
Karthágó és Babilon romjain.

Sárga fény tolódik vörösön túlra,
árnyék húzódik hűvös homályba,
harangok hívnak hálás fohászra
s a hívők indulnak zarándokútra.

Padom magányán bronzszobrot alkotok
s a bodros, pávakék baldachinon
halkan harcosok kúsznak a finom
lépcsőkhöz s a cézár impozáns, komor

tógájába szúr a lándzsadöfés
s míg langyos bíbora arcomra csorog,
halkan hátamhoz simul a sötét.

XXXIX.

(Bagdadi éj van, az iszlám kardja
ragyog s a Korán-szűræk virradatig
várnak városokban, sivatagban...)

Kápráztató fénykavalkád úszik
utakon s konkurál zárt boltok hamis
aranyával. Túlórás koldus – alig
botorkál – lassacskán padra csúszik,

szakállán simítva méház, hosszan,
majd koszos szatyrait rakva párnának,
sóhajtva rádól. Még motoz vállával
kicsit; fapad roppan s fémláb koppan.

Vibráló fény száguld az utcákra.
(...tanaik hiábavalóságában
munkáltak köztünk Próféták – hárman.)

XL.

Inka császárok barna aranya!
ajkam bársonyos csókodért sóvárog,
aromád súlyos, akár a zsoltárok.

Katonák, költők éjszín madara,
bazár illata, kalifák uralma,
munkások izzadtsága és nyugalma,
karavánok tábori parazsa.

Gondokhoz méltó apró Góliát;
asztalt hozol a riválisok közé,
békét formálsz a haragosok fölé,
nyüzsgő létünkötől fénylik glóriád,

bizalmat nyújtasz a találkozásban
s tartalmat alkotsz a várakozásnak...
...mily' csodálatos a harmóniád!

XLI.

A holdfény visszapattan a város
villogó aurájáról s a holdgyöngy
továbbgurul sápadtan a sáros

égbolton. A talponállónál bort költ
a csap, friss pogácsa ropogása
harsog s szomszédom káromkodása,
mikor torkába dől a zavaros sör.

...távolabb gubbaszt a nő, kikandikál
ujja a csukából, csontos háta
roskatag rongy, párás pillantása
tán a galaxisokon túlra cikáz,

ki tudja, hová, mily' távolba néz,
s mily' vágyálmok fogják? hogy frászkarikát
kap, amikor odanyújtom a pénzt...

XLII.

Bársonytalpakon iszkolva olvad
homályba a lámpafény s az ablakok
lyukas pillantással bóbiskolnak

félig hunyt rolóik mögött. Cirmos
ront a falnak, körmöl a vakolaton
s a palánk magasából szónoklatot
intéz, míg alatta kutya vinnyog.

Sötét hallgatás moccan a házban;
fény lobban a szoba lámpásaiból:
árny húz ruhát hosszan árny karjairól
s csókot váltanak lassú izzásban.

A szórt, sápadt fény a macskakövön
halvány ikont rajzol alakjairól;
múlásról s magányról, ami közös...

XLIII.

...vibráló árnyék sétál a kopár
falakon; óvatos a karcsú kamasz,
sóhajt az utcakő lába nyomán,

puhatoló pillantás fölött tavasz
s fény fürtös fonata lobog lágyan,
„vajon miért hagyta ott az ágyat?”
lányos marka szorong – valamit takar,

aztán toporog, áll és kicsit kivár,
míg tovarobog a motor... s vakon
a falra firkál a szóróflakon
s ő homályba surran. A házfal silány,

hámló plakátoktól tarka, durva
téglaín zordan csillan a stilizált,
éjszín szignó: csak név – nulla! Nulla...

XLIV.

...a kis park fái közt holdfény kuporog,
a lágyan hajlongó bokrok alján
sündisznó robog és morogva dohog

s utamat állja szúrósan, nyalkán:
fénylő tüskéin álca avar dunna,
pici pocakján bársonyos a bunda,
markomban topog parányi talpán,

ám csak pár pillanatig mulatok:
tűfoga gondosan ujjamba harap
s villámgyorsan a sövény közé rohan.
Mit hoz a jövő? – alig kutatom:

miért nyomja vállam a holnap gondja?
Valahová imbolyog utamon
halovány holdárnyékom árnyékholdja...

„Egymaga támasza: önmaga istene, önmaga apja!”

Faludy György tanítványa vagyok.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

ISSN 1787-6877

ISBN 978 963 263 089 2